

een honderdjarige overwegwachtster te hove

Maria Elisabeth Verbeek werd op 6 februari 1878 te Nijlen geboren als jongste kind uit een gezin, dat reeds 2 jongens et 2 meisjes telde. Op 6-jarige leeftijd trok ze welgemoed naar de pas opgerichte meisjesschool, maar aangezien haar vader stierf toen ze amper tien jaar oud was, diende ze reeds vanaf haar twaalfde thuis mee te helpen. Ze ging bij een nicht in de leer om «de naad» te leren en weldra reisde ze met haar naaimachine van boerderij tot boerderij om allerlei verstelwerk op te knappen. Lies sukkelde echter al jong met haar gezondheid, zodat ze dit zware leven slechts enkele jaren kon volhouden. Wanneer ze 21 jaar oud was, leerde ze Henricus Goyvaerts kennen en op 10 februari 1902 stapten ze samen in het huwelijksbootje. Ricus werkte als «pioosser» bij de spoorwegen en Lies bleef thuis verder allerlei verstelwerk opknappen. Nog voor de eerste wereldoorlog mocht de familie Goyvaerts zich verheugen in de geboorte van 4 jongens en 1 meisje. Na de eerste wereldoorlog verhuisde het gezin van Nijlen naar Bouwel, waar Lies overwegwachtster werd. Te Bouwel woonde de familie in een huisje van de spoorwegen, bijgenaamd «het routehuisje», waar in 1920 haar jongste spruit het levenslicht zag. Toen de overwegen te Nijlen en te Bouwel afgeschaft werden, namen Ricus en Lies de zware beslissing hun geliefde Kempen te verlaten en naar Hove te verhuizen, waar een plaats van overwegwachtster vrij kwam. De verhuizing gebeurde met de trein op een ijzige januaridag in 1922. Van het station van Nijlen werd een wagon naar het «routehuisje» geduwd, waar het hele hebben en houden van de familie Goyvaerts opgeladen werd. In het station van Nijlen werd de wagon aan een trein gekoppeld en er te

«Moe Lies» en haar dochter Mieke

Kontich-Kazernen weer afgepikt. Daar laadde men de huisraad over op een klein spoorwegwagentje dat voortbewogen werd door middel van hefboomen en zo naar het overwegwachtershuisje te Hove overgebracht. Het gure winterweer waarin deze verhuizing moest gebeuren, tastte de legcapaciteit van hun kippen blijkbaar niet aan, want toen Ricus en Lies te Hove aankwamen stelden ze vast dat de kippen onderweg 5 eieren gelegd hadden. Lies werd overwegwachtster benoemd te Hove aan de Holleweg, nu de L. Dumortierstraat. Later moest vanuit haar wachthuisje aan de Holleweg ook de overweg van het «Vapeurken», nu de brug in de Beekhoekstraat, mee bediend worden. Ze verdiende toen 4,60 fr. per dag. Hoewel ze zojuist de klip van de honderd veilig omzeilde, sukkelde Lies heel haar leven met haar gezondheid. In 1928 moest ze geopereerd worden en daarna was het definitief gedaan met werken : in december 1929 werd ze op rust gesteld met een pensioen van 50 fr. per maand. Na haar pensionering verhuisden Ricus en Lies nogmaals, dit keer echter om in hun eigen huis in de Meylstraat te gaan wonen. Hier bleef het gezin jaren

wonen. In 1951 overleed op 81-jarige leeftijd haar echtgenoot. Henricus Goyvaerts, gewezen spoorlegger. De volgende 18 jaar woonde Lies alleen in het huis in de Meylstraat tot ze op 91-jarige leeftijd werkelijk te zwak werd om nog langer alleen te wonen. Op een bepaald ogenblik woog ze nog slechts 45 kg!

Maar dank zij de goede zorgen van haar dochter Mieke, bij wie ze nu nog inwoont, kwam ze er weer helemaal bovenop en nu voelt ze zich beter dan ooit tevoren.

Elke dag leest Lies nog getrouw haar dagblad en een paar keer per week gaat ze een kaartje leggen met de andere gepensioneerden uit Hove. Vroeger speelden ze hoofdzakelijk whist, nu echter alleen nog «om de meeste slagen», want ze kan de kaarten niet meer zo goed onthouden. Televisie zegt haar niet veel, maar eenmaal per jaar bezoekt ze nog steeds haar familie te Nijlen. Breien doet ze trouwens ook nog regelmatig: vooral «pottelapkes» en kousen. Lies heeft momenteel nog 4 kinderen, 8 kleinkinderen, 15 achterkleinkinderen en 1 achterachterkleinkind. En hoe word je nu eigenblik honderd jaar?

«Door veel groenten uit eigen hof te eten», zegt Lies beslist. «Door vroeg te gaan slapen en vroeg op te staan. Kortom, door regelmatig te leven. Van hard werken word je immers niet ziek. Toen ik jong was, bestond er geen kinderbijslag, vakantiegeld of dertiende maand. Voor de werkmens gold er maar één wet en dat was werken, werken en nog eens werken.»

Op 26.2.1978 werd «Moe Lies», zoals iedereen haar nu noemt, officieel gehuldigd te Hove. De feestelijkheden duurden evenwel, in strijd met de principes van Moeder Goyvaerts, tot diep in de nacht...